

„Назжбената сливенска висока планина (Синитѣ Камѣни) прѣдставлява една великолѣпна гледка (einen prochtvollen Anblick). Висящитѣ надѣ върховетѣ облаци, тъкмо когато слънцето озарява съ лжчитѣ си скалиститѣ стрѣмнини, - всичко това караше послѣднитѣ да показватъ своитѣ най-смѣли и живописни форми (welche die kühnsten und malerischsten Formen zeigen)“. Вече отъ града за Тунджа той миналъ прѣзъ широка равнина, която била покрита край пѣтищата съ висока трѣва.

Единъ отъ най-подробнитѣ пѣтешественици за Сливенъ е английскитѣ генералъ Джокмъсъ, или Йохмусъ, съгласно нѣмската фонетика ¹⁾.

За Сливенъ той захваща съ сотирското дефиле (Sho-türé) и го счита за една отъ най-сигурнитѣ и непристъпни военни позиции. „По пѣтя отъ Ичера, покрай сотирския проходъ за Сливенъ (Selimné, а на картата му Selimneh), пише той, личатъ остатъци отъ стара настилка“. (Сравни прѣданието за камененъ пѣтъ отъ Търново и Сливенъ за околнитѣ мѣнастири, по който сж минавали самитѣ бѣлгарски царе. Това сж чували и Бр. Шкорпилови въ Сливенъ за сотирския мѣнастиръ. Е ли тоя камененъ пѣтъ остатъкъ отъ римлянитѣ или отъ сръднєвѣковнитѣ бѣлгари — не се знае. На всѣки случай, самъ Джокмъсъ забѣлѣзва, че край Джендемъ-Дере слѣдитѣ му сж отъ стара настилка, а не дѣло на турския режимъ). „Отъ тукъ, продължава той, пѣтятъ за града води прѣзъ обработени полета и лозя. Съ своитѣ прѣлестни върхове (spires) и минарета, разположенъ въ възхитителна и плодородна долина и при стичанието на рѣкички, една отъ които е притокъ на Тунджа (Tunja), Сливенъ е поразителенъ миниатюръ на Дамаскъ, раятъ на азиатска Турция и прочутъ съ своитѣ богато напоявани градини.

¹⁾ Писаното отъ него за Сливенъ и въобще за Турция е напечатано въ списанието на английското кралско географическо дружество, прѣдъ което той е рефериралъ своитѣ пѣтни записки. Съвсѣмъ бѣгло ги е засѣгналъ Мосоловъ (Отрывки изъ пут. по в. обл. евр. тур., 1868), откъдѣто сж се ползували и нѣкои бѣлгарски хорографи. General Iochmus, geographical journal, vol. 24, 1854, въ реферата си прѣдъ членоветѣ на географското въ Лондонъ общество прѣзъ 1848 г.